

נר לדוד - גליון 14

כ"ד אלול תשע"ח

בס"ד

דמותו הפלאית של החפץ חיים זיע"א שבתה את לבו של הבחור הצעיר דוד זריצקי מיד עם בואו ללמוד בישיבה הקטנה בראדין. בכל הזדמנות האזין לדבריו והתחקה אחר מעשיו ומהלכיו, וכל ימיו, בכל אשר צעד, היתה דמותו של רבו עומדת למול עיניו, מיישרת אורחותיו ומעמידתם בקרן אורה.

לא פלא שהספר הראשון אותו כתב היה ליקוט "משלי החפץ חיים". ספר זה נכתב לראשונה באידיש כחוברת קטנת ממדים, וברבות השנים נוספו לו עוד ועוד משלים והוא תורגם והודפס במהדורות רבות.

מאמרים רבים כתב ר' דוד זריצקי על רבו, כמעט מדי שנה בשנה ביום היארצייט היה כותב, לפעמים אליו ולפעמים עליו... (רבים מהם פורסמו בספר "זכרם לברכה"). לידינו הגיע תרגום של מאמר אותו כתב הסופר באחד מעיתוני התקופה לאחר הסתלקותו של רבו. המאמר קצר, אך די בו כדי להביע את גדלותו של הח"ח מחד, ואת הכאב הגדול בהסתלקותו מאידך. מאמר זה פותח את הגליון לרגל יום היארצייט לרבנו החפץ חיים זיע"א.

המאמר השני הוא מענינא דיומא ונקרא: "תפילה לראש השנה". במילים נרגשות מתחנן הסופר לאלוקיו ומבקש ומתפלל על עם ישראל, למרות מצבם הרוחני הקשה, שיחוס הבורא וירחם ויכתוב את בניו לחיים טובים ולשלום.

אף אנו נישא תפילה וברכה לכל קוראי הגליון, לכל המגיבים והמעירים, המברכים והמשבחים, שנכתב ונחתם כולנו עם כל ב"ב לחיים טובים ולשלום, לשנה טובה ומבורכת, שנת שלום ושלוח, שנת גאולה וישועה בתחיית המתים ובביאת משיח צדקנו. אמן.

בברכת כתיבה וחתימה טובה

מערכת "נר לדוד"

אילן שנעקר

יש אילנות -

גבוהים, גאיונים, אשר צמרותיהם משתרבים כלפי שמים, אבל, בדיהם ערטילאיים באין פירות. ראשם הגבוה מוכתר בירק, אבל מי האיש שיעלה וישיג גבהי שיאם? אילנות אלו, חיים וקיימים לעצמם, ומבטיהם נעוצים תמיד בשמי שמים, אין צל מהם, ואין איש יכול ליהנות מפירותיהם, גלמודים הם בגדלותם, ואין הם מחממים אלא לאחר מותם...

יש אילנות -

מגודלי שורשים, ענפים טעונים וכבדים מסתעפים מהם לכל העברים, שליחת שורשיהם עבה, ובדיהם טעוני הפרי משתוחחים עדי ארץ, וכל תינוק פושט ידו ונוטל מפירותיו; צילם, מחסה לכל בריה, סביבם עולים עשבים גבוהים ורעננים, ואל גזעיהם מתרפקים שיחים קטנים. בעבור ההלך היגע יסיר תרמילו מעל שכמו, יתפרקד מתחת לעץ, יתן נופש לגופו העייף, יחליף כח ויצא לדרכו.

החפץ חיים היה אילן גבוה עד שמי רום, כל נפש לא תשיגהו, והוא הלך ונתעלה והגביה עוד ועוד, אבל בד בבד הוריד הוא את ענפיו למטה, למען יוכלו כל בית ישראל לנוח בצלו ולטעום מפירותיו. הוא כתב להם ספרים שאין יהודי שאינו נהנה מהם, משל להם משלים, חיזק את אמונתם, והעלה אותם אליו לגובה.

ויעל הכהן הגדול השמימה לשרת שם בקודש... והותיר אותנו ערטילאיים ושבורי לב, מחפשים נוחם ומרגוע תחת האילן, ואיננו, כי לקח אותנו האלוקים...

להוספה לרשימת התפוצה

נא שילחו את המילה "הוספה"

לתיבת המייל "נר לדוד" - nerledovid@gmail.com

תפילה ליום הדין

כמדי שנה בשנה בבוא היום הגדול, יום הדין, עומד אני לפניך בלב כפוף, בעינים דומעות ובברכיים כושלות, ובפי רק מלה אחת:

- אלוקי!

כמו בכל שנה ביום גדול זה, ירא אני מלהביט בפני השנה שעברה, והרי אני לפניך ככלי מלא בושה וכלימה המבקש להתרוקן מכלימתו ולהתמלא כיסוף והתדבקות נצחית עם האור האינסופי. ומתחנן ואומר רק מלה אחת:

- אלוקי!

מלה זו היתה בפי שעה שסברתי שזוהי מלתי האחרונה. מלה זו היתה עמי גם בזמנים בהם לא היה לי מלבדה כלום, לא מעלי, לא מלפני, לא מאחורי ולא מצדדי; בשעה שהרעב איים לכולותני, היתה מלה זו מזון לעצמותי; כשהקבר הפתוח משך אותי אליו, משך הוא עמי גם את המלה הזו, וכשלפתע החיים חזרו אלי בחזרה נשארה לי מלה זאת כרכושי היחיד עמה עליתי מן האשפתות.

יודעני, אלוקי, כי בשל סאת עוונותי, הבאתי עלי ועל כל העולם את החורבן הנורא. סלח לי, אלוקי, על העולם שחרב באשמתי ועל העתיד הטוב שנמנע בגללי. פעמי הליל על מפתן בית הורי – נדמו. סלח לי, אלוקי, על החיים שפסקו בעודם באיבם.

העינים היהודיות, הדמעה האימהית, הצניעות העדינה האפופה טללי קדושה, החיים המרופדים בידים של משי, כל אלו פסו, חלפו ונמוגו. סלח לי, אלוקי, על העינים שכוסו עפר, על הדמעות שהפכו למים, על הצניעות שנתלתה על גבי כלונס באמצע הרחוב, ועל החיים שנרגמו אבן.

על כל אלה – סלח לי, אלוקי!

אלוקי!

זכני עוד פעם אחת להביט בבית שכולו יהודי ממסד ועד הטפחות, ממפתן הדלת ועד הארובה, בית שכל פינה וזווית שבו ראוי הוא לנשיקה – כמו המזוזה.

הרשה נא לי לעמוד שוב בד' אמותיה של אמא שלי, שבכתה משום שהיא אמא, ששמחה משום שהיא אמא יהודיה, שחיה רק משום שהיא אמא שלי ושמחה באושר רק משום שהיא היתה אמא שלי.

תן לי לחוש עוד פעם אחת את לטיפתה האימהית בשעה שהיא העירה אותי לסליחות, תראה לי שוב את הדמעה הנצחית בתחתית עינו של אבא, תן לי להביט בקברם של אבי ואמי וכשהקבר שלהם שוב יתכסה בעפר אוכל לתפוס לפחות את שארית של הלטיפה של אמא, ואת רטט הצער שבאישון עינו של אבי רגע לפני שהדמעה הגדולה נשרה ממנה...

שברי בית אבא ואמא מתגוללים אי שם בערבות פולסיה, סלח לי, אלוקי, על שהבאתי עלי את הצער הגדול הזה.

אלוקי!

הארץ שאני נמצא בה – שלך היא. כאן נולדה הארץ וכאן נוצרו החיים. כאן קיבל החומר את צורתו וכאן נולדו האהבה והאחוה, על האור הנסוך עליהם. כאן הוא פתחו של גן עדן וגם של הגיהנום, כאן קיבלו החיים את ערכם האמיתי והמוות את משמעותו הנוקבת.

באתי לכאן, לארץ שלך, אחרי שחצי העולם שרף אותנו והחצי השני סגר את שערי בפנינו, כדי שהריח של הבשר החרוך שלנו לא יהרוס להם את התיאבון...

הגעתי לכאן, על פי קריאתך, להיות במחיצתו של אברהם שהאדיר את שמך בפי כל באיה, להיקרב כיצחק שנעקד על גבי המזבח לכבודך, ולעלות בסולמו של יעקב אבינו הלוח ועלה השמימה.

- לראות את השמש שנותרה תלויה נבהלת בעמק איילון, ואת הלבנה אשר בעמדה על קצות אצבעותיה התבוננה בה בעיניה המתפחדות ועצרה אף היא מלכת בגבעון. לראות את האבנים הפזורים על פני הארץ אשר כל אחד מהם ראוי להיות אבן פינה בבית מקדשך, ולדרוך על כל גבעה והר הזוכרים היטב את פסיעותיו של דוד מלך ישראל.

נסעתי בארץ על פני אותו הים הגדול המוזכר כבר בתורתך הנצחית, וטבילתי באותו הירדן שריפא את הצרעת של נעמן, ואשר הוא ממשיך להתחמם לאורו של השמש התלויה מעליו וממתין מוכן ומזומן ליום בו ידרש להיבקע שוב.

ראיתי עץ חרוב, נינו של אותו חרוב אותו נטע חוני המעגל, ולקטתי משרידי הגבורה של שמשון המתגוללים עדיין בין צרעה ובין אשתאול, גבורה שמימית אותה מקבלים ברגע ואפשר לאבד אותה ברגע.

ועוד ראיתי -

- אלוקי! כואב לי הלב להתוודות גם על זה, אולם ידעתי כי עוונותי ועוונות אבותי גרמו גם לזה, ואני בוכה, מתוודה ואומר: חטאתי, עויתי פשעתי לפניך -

- את הטורקטור הרומס בכפו הגדולה את אדמת הארץ הקדושה - ביום שבת קודש. הטיתי את אוזני אל פניה הקדושות של הארץ שלנו ושמעתי את זעקותיה, שעה שחודיה של הכף חתכו בבשרה החי.

ועוד ראיתי בכאב גדול, את המכוניות נוסעות בין צרעה ובין אשתאול - ביום שבת קודש, והכביש מתחתם השחיר מבושה וצרח כמו בהמה עם שחיתתה, וצריחת הכאב שלו נשמעה עד למרחוק.

אזי גם אני הרמתי קולי בצעקה, הכיצד? אתה הרי זוכר הכל ויודע הכל – אלוקי!
ורציתי לצעוק – שבת! כן, כן, רציתי לצעוק 'שבת', שם היכן שהשבת נולדה, היכן
שאורה של השבת הזריח את כל העולם, רציתי לצעוק אבל לא צעקתי - - -
סלח לי, אלוקי! על שלא שאגתי בקול נורא, כמו שאגתם של הנשחטים והנטבחים
על יחוד שמך.

וראיתי עוד יהודים מבניך, הרוצים לראות בירושלים את פאריז, ולשון הקודש היא
להם שפה כמו כל השפות, והחוק היהודי כבר אינו קדוש בעיניהם. והם הביאו הנה
את אחינו מקצוות תבל, מעדן ומארה"ב, משנחאי ומאפגניסטן, שגם בפיהם רטטה
המילה כמו שלי: אלוקי! אבל הם לא נתנו להם להשתמש במילה הזו, הם אמרו להם
שהחקלאי הוא המפרה את האדמה, והדשנים הם אלו שמרבים את היבול, והטנק
וההרובה הם המביאים את הנצחון במלחמה, והחיילים הם השומרים על בטחוננו.

סלח להם אלוקי, כי השגה והטמטום אוכלים בהם, אבל במעמקיהם עדיין המילה
מצפה לצאת ולצעוק: אלוקי!

ואני עבדך בן אמתך, פורש כפי אליך ומתחנן: סלח נא לעוון העם הזה כגדול חסדך,
יען כי קיימת בנו ואנכי הסתר אסתיר פני, והם לא מבינים את זה; כי בניך הם,
אהוביך, בני הרוגיך והטבוחים על יחודיך, השרופים והתלויים למען שמך, בני אלה
שנשאו בגאון ובייסורים את שמך הגדול על פני כל העולם; כי טועים הם, כי הטעו
אותם, כי השקו אותם מבארות מורעלים. וכשיזרח אורך הגדול ויוסר הלז מעל פני
שכלם הנבון, יראו ויכירו כולם את האמת האמיתית, ויבינו כולם את פשר החיים
ואת משמעות המוות, וירגישו בחוש כיצד הנצח עומד על מפתן חייהם ומתחנן
שיפתחו לו את הדלת, ואזי מדן ועד באר שבע לא ימצא ילד יהודי בלי ציצית, ראש
יהודי בלי תפילין ובית בלי מזוזה.

כי בניך מחפשים אותך, אולם כעיוורים הם המגששים באפלת ימי המשיח, ואין מי
שיראה להם את הדרך הנכונה ואת המקום בעומק הלב ששמך הגדול והקדוש שוכן
בו, - סלח לי אלוקי על שבעוונותי שלי, שלי ולא של משהו אחר, הם עדיין לא מצאו
את האור הזה השוכן אתם בתוך טומאתם.

וסלח לי, אלוקי, שאתה החזרת לי את החיים ואילו אני מחזיר לך רק מילים...

היום הגדול מגיע, מיליארדי ברואיך יִסְפְּרוּ וְיִמְנְנוּ לפניך, מלך א-ל רם ונישא. חוס
ורחם על בניך הנכספים אליך במעמקי לבם האטום ואינם מוצאים אותך. אלוקי!
הראה להם את חסדך, נטה עליהם את רחמיך, על בניך האבודים החושבים שהם
חושבים, וחושבים שהם מבינים, שלח עליהם את אורך והאר להם את הדרך, להם
ולנו, שנדע ונבין כי אין חירות אם אתה אינך נותן אותנו, ואין ארץ ישראל שלנו אם
אתה לא נותן לנו אותנו, ושחוף מהתורה הכל תוהו, וללא אורך הכל חושך, וחוף
מהאמת שלך הכל שקר, ומבלעדי אהבתך - הכל שנאה.
ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים. אמן.

המודיע. כ"ט אלול תשי"ד